

HARLEQUIN®

King

ELIZABETH BEVARLY

MILJARDÄR SAAB
OMA TAHTMISE

036
JUULI

Elizabeth Bevarly
THE BILLIONAIRE GETS HIS WAY
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Elizabeth Bevarly
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07225911
ISBN 978-9949-25-073-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Kui ma lugesin kohalikust ajalehest artiklit selle kohta, et naised pigem laenavad kalleid rõivaid, kui ostavad neid, hakkas see mulle huvi pakkuma. Naised ei ole varasemal ajal üldiselt rõivaid laenanud. Naistele meeldib, kui nende riided on *nende omad* – eriti kui tegu on kallite riietega. (Pean tunnistama, et kui nad on minu moodi, siis tahavad nad neidsamu riideid võimalikult soodsa hinna eest, aga see pole oluline. See kuulub asja juurde. Aga ma kaldun teemast kõrvale.) Leidsin, et kalleid riideid ja ehteid laenavad naised teevad seda ilmselt mingil huvitaval põhjusel. Mõtlesin ka, et säärastel naistel on kindlasti jutustada huvitavaid lugusid.

Violet Tandy on esimene kolmest naisest, kes külastavad minu väljamõeldud Chicago butiiki Talk of the Town, et laenata kalleid riideid, mille ostmist ta endale lubada ei saa. Põhjus riiete laenamiseks on kahtlemata süütu. Ent Gavin Masoni reaktsioon teda neis laenatud hilpudes nähes ei ole kaugeltki süütu. Ja see mees juba oskab sädemeid lendama panna...

Nauditavat lugemist!

Elizabeth Bevarly

Üks

Violet Tandy polnud iialgi ihanud muud kui kodu. Oma kodu, mitte ajutist nagu need musttuhat kasuperet, kus ta üles kasvas. Säärast kodu, nagu inimestel on vanades filmides, valgete voodrilaudade ja mustade aknaluukidega maja ning eesõue varjutavaid suuri suhkruvahtraid. Ja lattaeda. See lausa pidi olema. Ja lai majaesine terrass vitstest punutud aiakiiegega, kus ta saaks lugeda kõiki lapsepõlve armastatud raamatuid – „Jane Eyre” ja Judy Blume, „Lassie tuleb ikka koju” ja Louisa May Alcott. Aga nüüd oleksid need raamatud tema omad ja ta ei peaks neid iga nädal raamatukogusse tagasi viima.

Maja ümber kasvaksid roosid ja sirelid, lehtertapp keerleks ümber korstna ja rippuba kasvaks tagumise terrassi kohal räästa küljes. Ta heegeldaks enda ülalpidamiseks õhulisi kampsuneid ja küpsetaks maitsvaid saia-kesi. Ta elaks oma elu ja laseks teistel sama teha ning oleks oma üksiklase eluga rahul. Ning ta ei teeks iialgi ühelegi elusolendile haiget. Jah, rahulik, vaikne elu mugavas, ruumikas, ainult talle kuuluvas majakeses oli kõik, mida Violet Tandy oli iial ihanud.

Sellepärast ta kirjutaski parasjagu hästi tasustatud kõrgseltskonna lõbutüdruku memuaare.

Violet polnud tegelikult kunagi lõbutüdruk olnud, ei hästi tasustatud, kõrgseltskonnas ega ka muidu. Ja ega

need memuaarid päriselt memuaarid ju olnudki – see oli vaid sääraselt kirjutatud romaan, moejoon, mis tema arusaamise järgi lugejate seas aina populaarsemaks muutus, tema ise kaasa arvatud. Tema toimetaja Rockcastle Booksis, Gracie Ledbetter, oli loost säärases vaimustuses, et kui ta raamatule pakkumise tegemiseks Violetile helistas, oli Gracie tunnistanud, et kui ta ei teaks, et Violet pole lõbutüdruk, oleks ta teda selleks pidanud, ja et see *romaan* – just niimoodi rõhutatult Gracie seda ütleski – on pigem Violeti kogemuste *romaanina esitamine* – jällegi rõhutatult.

Järele mõeldes sai Violet aru, et Gracie räägib tema romaanist endiselt rõhutatult, nagu ei oleks päris veendunud, et see raamat on puhtalt väljamõeldis. Isegi praegu, aasta pärast lepingu allakirjutamist ja mõni nädal pärast raamatu müüki jõudmist esitas Gracie veel sääraseid küsimusi nagu: „Kas Chicago Ambassadori hotelli printsessisviit tekitab sinus printsessi tunde, kui sa lebad voodis ja vaatad laemaali lossist?”

Kust Violet seda teadma pidi? Ta oli Ambassadori printsessisviiti näinud ainult tänu sellele, et töötas toateenijana ja oli vahetanud voodilinu. Kui ta seda Graciele meelde tuletas, vastas toimetaja nii: „Ah *jaa. Muidugi*. Sa töötasid seal *toateenijana*. Mitte... tead küll, kellena.” See ei kõlanud sugugi nii veenvalt, kui Violetile oleks meeldinud.

Ja korra oli Gracie küsinud, kas Chez Alaini trüfflikastmega singi-juustu grillvõileib täitis tõepoolest kõhu

kolmeks päevaks, nagu sellele viietärnirestoranile antud hinnang väitis.

Kust Violet seda teadma pidi? Tema oli trüfli-kastmega singi-juustu grillvõileiba maitsta saanud ainult tänu sellele, et oli töötanud Chez Alaini restorani perenaisena ja kui menüü muutus, said kõik töötajad uusi roogasid maitsta. Kui ta seda Graciele meelde tuletas, vastas toimetaja nii: „Ah *jaa*. *Muidugi*. Sa töötasid seal *perenaisena*. Mitte... tead küll, kellena.” See ei kõlanud sugugi nii veenvalt, kui Violetile oleks meeldinud.

Nojah. Violet uskus, et Gracie esitas sääraseid küsimusi ainult sellepärast, et see – läbinisti väljamõeldud – lugu viis ta endaga täielikult kaasa. Kui veab, reageerivad lugejad samamoodi ja raamat jõuab New York Timesi bestsellerite nimekirja tippu, mis tooks Violetile sisse piisavalt raha, et osta endale Chicago eeslinnas väike mõnus Norman Rockwelli stiilis maja, millest ta oli ammu unistanud.

Esialgne avanss oli olnud küllalt tagasihoidlik, aga tänu Gracie peatoimetaja reaktsioonile pärast käsikirja lugemist oli raamatu esimest trükiarvu suurendatud, pealkirjaks pandud „Kõrged kontsad ja šampanja ja seks, oh sa poiss!” ning nad olid veennud teda kasutama pseudonüümi Raven French, mis oli tunduvalt provotseerivam kui tema enda nimi. Ehkki Violet oli selles pisut kahelnud, oli ta lõpuks alistunud ja see oli suurepäraseid tulemusi andnud. Esimesel müüginädalal oli tema raamat nimekirjas kahekümne üheksas ja seda trükiti

juurde. Järgmisel nädalal liikus raamat nimekirjas neli kohta ülespoole. Nüüd oli see juba esimese viieteistkümne piirimail ning kuna seda anti välja ka kolmas trükk, liigub see kindlasti lähinädalatel veelgi kõrgemale.

Sellepärast istuski Violet Tandy ehk Raven French ühel päikeselisel oktoobrikuu päeval Michigan Avenue rahvast täis raamatupoes laua taga, millel oli hunnik sedasama raamatut. Ja sellepärast ta vaataski äärmiselt erakordsetesse sinistesse silmadesse, mis kuulusid maailma kõige vapustavamale mehele. Mees istus tagumises reas ega olnud sinna istumisest saadik kordagi neidsamu sinisilmi Violetilt ära pööranud. Ja tema terav pilk ei olnud päriselt ebameeldiv, sest mees oli ju siiski vapustav, ent Violet hakkas end ometi pisut ebamugavalt tundma.

Mees oli nii... võimukas. Nii... pingeline. Nii... vapustav. Ja jumal, kui suur. Isegi istudes oli ta kõikidest naistest peajagu pikem – ka paarist kohalviibivast mehest – ja tema õlad varjasid täielikult ära tooli seljatoe. Mehe juuksed tundusid olevat veelgi tumedamad kui Violeti omad, ent Violeti juuksed ulatusid üle õlgade ja mehe omad olid asjatundlikult lühikeseks lõigatud. Ja need silmad... Peaaegu läbipaistvalt helesinised, jahmatavalt selged ja ääristatud pikkade tumedate ripsmetega. Ehkki oli laupäev, oli mehel seljas tume ülikond, mis eristas teda veelgi enam üsna vabalt rietatud massist.

Ka Violet-Raven kandis vaba aja riideid, mida oli valinud Rockcastle Booksi pressiesindaja. Marie oli andnud moe asjus võhiklikule Violetile nõu, kuidas kirjanik

riietuma peaks. Täna kandis ta musti pükse, kolmveerandvarrukatega musta sügava V-kujulise kaelusega toppi ja kõrge kontsaga rihmikuid. Kõik need olid pärit kõige peenematest kauplustest, kuna Violet Tandy... see tähendab Raven French.... pidi jätma ülieduka kirjaniku mulje.

Loomulikult ei saanud Violet raamatu tagasihoidlikust avansist endale lubada kalleid firmarõivaid, mida Raven vajab. Õnneks oli Marie saatnud ta ühte butiiki Michigan Avenue lähedal, kus laenutati kõrgmoodi ja kalleid ehteid nendele Chicago naistele, kes tahtsid teeselda, et nad on kõrgseltskonna liikmed, mida nad tegelikult ei olnud.

Täna oli Violet... või pigem Raven... valinud Prada rõivad ja Stuart Weitzmani kingad. Lisaks oli Marie valinud vaimustava Ritani ehtekomplekti – imelise teemantide ja ametüstidega ripatsi, kõrvarõngad ja käevõru, mis sobisid Violetile (*ingl k* võõrasema) hüüdnime andnud silmade värviga.

Tema pärisnimi oli paraku Candy. Candy Tandy. See oli vaid üks tema ema alandavatest tegusid enne kõige hullemat ehk seda, kui ema jättis ta kolmeaastasena säästumarketisse maha dressipluusi külge kinnitatud kirjaga, mis kirjeldas teda kui probleemset last, keda keegi ei suuda iialgi armastada.

Ent see koos kahekümne üheksa aasta jooksul juhtunuga oli minevik. Nüüd mõtles Violet vaid tulevikule. Tulevikule oma rippuba täis kasvanud majas, kuhu ta

võtab kõik hüljatud olendid – koerad, kassid, hobused, lehmad, kõik. Võib-olla saab temast endastki kunagi kasuema. Aga ainult siis, kui ta on kindel, et tema lapsed jäävad tema hoole alla ja neid ei kärutata ühest kohast teise nagu teda ennast. Nad leiaksid sõpru, keda neilt ära ei võeta, nagu temaga oli läinud, ja nad sõlmiksid teiste inimestega emotsionaalseid suhteid, mis ei oleks ainult pinnapealsed.

Mingil põhjusel kandus tema tähelepanu taas tagumises reas istuvale mehele. Too vaatas teda endiselt. Võimukalt. Pingsalt. Vapustavalt. Kindlasti ei olnud ta säärane inimene, keda Violet oma romaani lugejana ette kujutas. Tõtt-öelda oli mees pigem selline, kes sobis tema romaani tegelaseks – näiteks tema loo väljamõeldud kangelanna üheks paljudest väljamõeldud klientidest. Violet oli nad kokku pannud oma eelmiste töökohtade klientidest ja küllastajatest. Rikkad mehed. Edukad mehed. Mõjuvõimsad mehed. Mehed, keda huvitab nende maine ja positsioon nii äris kui seltskonnas rohkem kui miski või keegi muu.

Kuidagimoodi suutis Violet pilgu tagumises reas istuvalt mehelt lahti kiskuda ja ta silmitses inimesi, kes olid tulnud kuulama ülevaadet tema raamatust ja seejärel autogrammi saama. Tema lugejad olid peamiselt naised. Naised, kellele pakkus huvi mõte seksi müümisest, ja naised, kes valitsesid ise oma seksuaalsust, kes kasutasid seksi, oma kõige võimsamat relva, selleks, et saada oma tahtmist. Kellele meeldisid kohustusteta suh-

ted võimukate meestega, kes omakorda maksid pööraseid summasid, et naised teeksid nendega asju – ja et nemad naistega –, mida paljud ei julgenud oma tavalise partneriga seksi ajal teha või endale teha lasta.

Tõtt-öelda ei saanud Violet sellest päriselt aru. Muidugi ei olnud ta just väga kogenud. Ta oli olnud mitmeid kallimaid ja ta kaotas süütuse teismelisena, aga ta ei olnud aru saanud, miks nii paljud seksist nii väga huvitatud olid. Mehed, kellega tema oli koos olnud, ei olnud kuidagi erilised – ega tekitanud nad temas ka mingit erilist tunnet. Ilmselt seetõttu polnudki tal neid väga palju olnud. Violeti meelest oli seks normaalne füüsiline vajadus nagu magamine ja pesemine. Aga seda oli vaja palju harvemini.

Raamatupoodi esindav noor naine teatas, et on aeg alustada, ja Violeti tähelepanu pöördus tagasi olevikku. Täpsemalt öeldes vapustavale võimukale mehele tagareas.

Ei! parandas ta end siis. Kõnele, mille ta peab pidama sellele vapustavale võimukale mehele tagareas.

Ei! parandas ta end veel korra. Kõigile, kes olid tulnud siia tema raamatut ostma – ta arvutas kiiresti, korrutades ridade ja kohtade arvu, liitis juurde umbes viisteist püsti seisvat inimest ja oletas, et kokku on... kuus pluss kaheksa... umbes viiskümmend kaks inimest, kes olid täna tema raamatut ostma tulnud. Oh sa poiss.

Raha tuleb. Violet tundis juba rippoa lõhna.